

OBECNĚ

Jméno, přezdívk: Lucie

Datum narození: 10. 5. 1984

Střediskovým vůdcem od do: Teď úplně nevím, někdy od 2009 na dva roky? Můžu asi dohledat, ale pokud udělá Eugen a Synek, tak mezi nima.

SKAUT

Proč, jak a kdy jsem začala chodit do skauta:

Asi ve třetí třídě nás tam s Juju poslali rodiče, myslím přes nějaký mámin kontakt na kohosi, s kým chodila do skauta v 68. V oddíle Lomikámen, v klubovně na špičce věže na Jiřáku.

Vzpomínka na první tábor:

Děšť a mokro. Byli jsme v Albrechticích, jeden rybník nad náma, druhý pod náma, pršelo a pršelo...

Historka, co se odehrála po večerce:

Vlastně mě vůbec nic nenapadá... Drby mezi stany, ale to není žádný trhák... Asi jsem byla moc brzo vedoucí, co už nemá večerku – anebo jsme předtím byly jen dívčí tábor, a to je přeci jen trochu méně důvodů pro večerní stories.

Oblíbená skautská píseň:

Těšínská

Oblíbené táborové jídlo:

Káva a sušenky o polednáku v rozpáleném červencovém odpoledni

VŮDKYNĚ

Jak se to stalo, že jsem začal a vést středisko:

Seděli jsme u stolu v Medúze, starého hnědého stolu, se Synkem a Andy a Mája s Evženem říkali, že s tím končí, s určitým fatalismem, že když to nevezmem, tak nikdo jiný není... Mám

ale pocit, že jsem to vlastně čekala, že to tak nějak dopadne, že nebyl nikdo jiný, kdo by to vzal.

Čeho jsem se bála:

Tohle si pamatuju úplně přesně. Že na to nebudu mít čas a nebude mě to bavit a podle toho bude vypadat, jak povedu. Měla jsem v té době novou zajímavou práci, doktorát, jezdila jsem dost ven – a měla jsem ne tak dávnou zkušenost s předáváním oddílu, že mě víc než vést mladší lidi baví spolupracovat s limi, kteří přinášejí pro mě nové zkušenosti, vytvářet nové věci v debatě s nimi. No, asi na tom, jak jsem to vedla, ta únava a malý zájem někdy byl vidět...

Čeho jsem se nebála:

Tady naopak nevím, co na to říct... Vlastně jsem z toho neměla strach. Měla jsem pocit, že to vedení bude spíš technická věc, těžiště práce ležela v oddílech – v tomhle ohledu mi přišlo těžší (ale i zajímavější) vést Lumturo, který je v něčem de facto substředisko Majáku.

Co se mi povedlo:

Snad trochu víc zapojit do fungování střediska širší skupinu lidí, víc napojit Ignis (a myslím i je podpořit v tehdejší krizi), možná i oldskauty, nastavit víc některé strategické věci (plánování, vzdělávání) a technické věci... V lecčem, myslím, bylo pozitivní navázat na Evžena s Májou. Zároveň doufám, že se podařilo nakousnout nějaké další věci pro ty, co vedou středisko teď (spolupráce s MiniLumturem, akce přesahující význam střediska apod.) Myslím, že to období bylo zlomové v tom, že Maják začal vystupovat z určité své exkluzivity – nevím, jak je to přesně teď, ale mám pocit, že šlo o určitý přesun od vymezení se vůči všemu skautskému mimo nás a naše známé k větší schopnosti docenit a využít dobré věci, které Junák dělá a snad i mít snahu trochu ovlivnit dění. A velký dík patří doteď Andy za skvělé vedení administrativy a Shalimu za účtování!

Na co nejraději vzpomínám:

Ve vedení střediska?

Jak jsem vybírala nástupce:

Tam to bylo celkem jasné. A nejen proto, že nikdo jiný nebyl, myslím, že Synek se pro tu funkci hodí, možná i víc než já.

SOUČASNOST

Jak moc jsem ve styku se střediskem:

Trochu... Spíš na osobní úrovni, přes různé lidi, kteří jsou s vedením víc v kontaktu.

Do jaké míry sleduji střediskové dění:

Málo... Chodí mi maily, ale moc je nečtu, takhle hodně z dálky se zdá, že to jde dobře. Tím ale nechci říct, že je mi to jedno – jen myslím, že to teď mají v moci jiní.

BUDOUCNOST

Co bych popřála středisku do příštích sedmdesáti let:

Aby se v něm našlo vždycky dost schopných lidí, které bude těšit středisko a jeho oddíly vést. Ať dokáže být otevřené novým věcem a přitom si udržet svou tvář a identitu. A vlastně asi taky aby nemuselo řešit jen bezprostřední otázky udržení chodu, ale dokázalo i dál využít své schopnosti (a myslím, že v oddílech Majáku je schopných lidí hodně) ve prospěch širšího okolí.